

κεῖα ἐκεῖνη εὐαισθησία, ἥτις συνάπτει τόσον στενὸν δεσμὸν μεταξὺ τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἀναγνώστου.

Ἄλλ' ὅ,τι ἐπιτείνει ἐτι μᾶλλον τὰ θέληγτρα τῆς γραφίδος τοῦ ἄινε, εἶνε ἢ ἐπὶ τῶν διηγημάτων του διακεχυμένη συμπαθῆς καὶ ἀβρὰ ἐκεῖνη λεπτὴ μελαγχολίας ἔκφρασις, ἥτις συναρπάζει τὸ πνεῦμα καὶ συνέχει τὴν ψυχὴν πρὸς ἀόριστόν τι αἰσθημα γεννώμενον ἐν αὐτῇ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν γοητευτικῶν του γραμμῶν.»

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1884

I. N. Σ.

Ο ΚΑΚΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

(Χαράκτηρ)

Ὁ κακοπληρωτὴς συνήθως χρεώνεται πολὺ εὐκολα· ἴσως ἐπειδὴ τῇ στιγμή τῆς χρεώσεως δὲν ἔχει στὸ νοῦ του τὴν πληρωμὴ. Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς πληρωμῆς, τοῦ κακοφαίνεται νὰ πληρώσῃ· ἴσως ἐπειδὴ πρόκειται νὰ κάμῃ πράγμα ποῦ δὲν εἶχε ποτὲ στὸ νοῦ του.

Πολὺ συχνὰ δὲν εἶναι μήτε σε κατάστασι νὰ πληρώσῃ, γιὰ τὸ ἴδιο δίκιο.

Συμβαίνει δὲ πάλιν ὁποῦ, καὶ ἔχει τὰ ἔτοιμα, μὰ τοῦ κακοφαίνεται νὰ τὰ δώσῃ, γιὰ τὸ ἴδιο δίκιο.

Δίνει ἐνόγησι νὰ ἴναι κανεὶς ὑποχρεωμένος, νὰ στενοχωρεῖται, γιὰ πράγματα ποῦ δὲν ἔβαλε ποτὲ στὸ νοῦ του.

Ὁ κακοπληρωτὴς δὲν εἶναι ἀπὸ φιλαργυρία του ποῦ δὲν πληρώνει. Ὁ φιλάργυρος πληρώνει. Ὁ κακοπληρωτὴς χρωστάει νὰ παπούτσια του, τὰ χειρόχτια του, τὸ ψωμί του. . . ἔχι ἀπὸ τὰ ψῆς, μ' ἀπὸ τὰ πέρισι. . . Ὁ μαγαζιάτορας, ὁ τσαγγάρης, ὁ φούρναρης, πηαίνουνε στὸ σπῆτι καὶ τὸν ὑβρίζουνε, καὶ τοὺς βρίζει κ' ἐκεῖνος· τότε κράζουνε στὰ Δικαστήρια, καὶ κρισολογῶνται. . . μὰ χρήματα λίγα τοῦ πέρνουνε. Ἐπειδὴ ἐκεῖνα τὰ χρήματα τοῦ χρειάζονται διὰ τὴν μάντσια τῆς Πριμαντόνας, διὰ νὰ τρέξῃ μὲ τ' ἄλλογο, διὰ νὰ πάῃ μὲ τ' ἄμάξι· καὶ πρέπει ὅλα ταῦτα νὰ τᾶχῃ, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τοῦ κάνει πίστη.

Ἀλλὰ κοντὰ σὲ τοῦτον τὸν κακοπληρωτὴ, ποῦ ἀπερισκέφτως θάνεται σὲ θέση νὰ μὴν ἔμπορῃ νὰ πληρώσῃ, εἶναι καὶ ἄλλος κακοπληρωτὴς κερδοσκοπός.

Τούτος ὠφελεῖται ἀτίμως ἀπὸ κάθε πιάσημο ποῦ ἤθελε τοῦ ἀφίνει ὁ νόμος, φέρνει ἐμπρὸς κάθε πρόφασιν, ἔστω καὶ τὴν ἀλογώτερην, μεταχειρίζεται κάθε συγενικῆς ἐπιβρόθῃς μεσιτεῖαν, κάθε χαμέρπειαν, κάθε ἀθέμητο, διὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ πληρώσῃ μέρος τοῦ χρέους του, ἢ ἀν' ἔμπορέσῃ καὶ τὸ ὅλον.

Κρισολογιέται, καὶ κρισολογιέται ὅπως κ' ὅπως διὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ, διὰ νὰ δουλειάσῃ τὸν πιστότη του. Βρίζει τοὺς δικαστάς, ὅπου ἤθελε τοῦ κάμουνε μίαν πρώτην ἐναντίαν ἀπόφασιν. Βρίζει τὸν πιστότη του, τοῦ σηκώνει τὴν μιλιά, τὸν ἐπιβουλεύεται, τὸν κατατρέχει. . .

Στὸ ὕστερο, ζητεῖ, καὶ ἴσως καὶ ἐπιτυχαίνει νὰ λάβῃ μίαν ἀτιμὴ συμβῆβασιν, ποῦ μαζὶ μὲ τὴν ἀτιμίαν, τοῦ φέρνει ὅμως καὶ κάποιαν ὠφέλειαν.

Διατὶ x X. . . ἐπέταξες ἐτσι τὸ πιστομάσου;

Ἐπειδὴ, Ἄ πὸ κακὸν χρεοφειλέτη, καὶ σακκὶ ἄχυρα».